

Чернява Анастасія (Одеса) – студентка факультету іноземних мов Університету Ушинського;

Атаманюк Зоя Миколаївна (Одеса) – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Університету Ушинського.

СЕНСОЖИТТЄВІ СКЛАДОВІ ЕКЗИСТЕНЦІЙНОЇ ФІЛОСОФІЇ

Як тільки людина починає замислюватися про об'єктивну значимість свого існування, тоді вона задає питання про сенс життя. Згадану філософську проблему вважають однією з найскладніших. Насамперед, це обумовлено збірністю та різноманітністю елементів, котрі входять до складу поняття “сенс життя”. Кожна людина має свою точку зору щодо цієї теми. Втім, сама лише індивідуальність особистості не здійснює ключовий внесок у це поняття, оскільки чималу роль відіграє і суспільство, в якому людина проживає.

Кожна нова епоха та період в історії людства та окремих держав знову і знову активізує питання про сенс життя, оскільки соціальні, політичні, екологічні, технологічні, економічні, демографічні та військові перепетії здатні докорінно змінити той чи інший народ за короткий проміжок часу, а разом з тим навіть на банальні питання люди почнуть дивитися зовсім інакше, вже не кажучи про таку філософську глибину, як сенс життя.

Враховуючи масштабність питання, аналізом цієї теми займалися чимало філософів. Відповідно, сформована велика кількість трактувань сенсу життя. Наприклад, на думку К.С. Станіславського поясняє згадане поняття як свого роду “понад-завдання”, котре об'єднує низку дрібних цілей, які ставить перед собою людина — самостійно чи через суспільство. Фундамент розгляду проблеми закладався ще видатними грецькими філософами. Сократ одним з перших пов'язав розвиток щастя з душею. Інші філософи, аналізуючи природу щастя, емоцій, почуттів, також звертали увагу на душевну складову. Подібні “повідомлення” стали передумовою для подальших теорій з досліджуваного питання.

Філософи епохи Середньовіччя стверджували, що сенс життя полягав у божественному початку. Впродовж усього свого перебування на Землі, людина повинна була пізнавати Бога. За часів епохи Відродження на перше місце висувалася людина, пізнання світу здійснювалося через призму внутрішнього світу.

Починаючи з XVIII століття, філософські течії поділялися на умовні “табори” в залежності від напрямку та країни, котру представляв той чи інший філософ. Безсумнівно, одним зі світових локомотивів тогочасної філософії була Франція, особливо це стосується XX століття. З-поміж чисельних поглядів та позицій, хотілось би зупинитися на підході Альбера Камю - досить специфічного і складний для розуміння трактування одвічної проблеми.

На його думку, пошуки сенсу життя нерозривно пов'язані з міркуваннями про смерть. Чи варто взагалі жити? Для побудови його теорії він аналізував приклади самовбивць, вивчав, намагався зрозуміти, з яких причин люди самовільно йдуть з життя. Ці міркування привели його до поняття абсурду. На мій погляд, А.Камю, сам не в силах був досягнути розумно усю складність буття і знайшов поняття абсурду, яке усе начебто пояснює. У його розумінні абсурд - це "зіткнення між ірраціональністю і несамовитим бажанням ясності".

Щоб затвердитися у своїй теорії А.Камю розглядає абсурдність різних сторін життя: абсурдні міркування(пошуки абсурдного у філософії), абсурдна людина, абсурдна творчість, міф про Сізіфа (Сізіф як зразок щасливої людини).

У абсурдних міркуваннях А.Камю аналізує філософії різних «колег», безжально знаходячи в їх теоріях абсурд: «Розум безсилий перед криком серця. Пошуки пробудженого цією вимогою розуму ні до чого, окрім протиріч, не

приводять».

У абсурдній людині мислителем розглядаються декілька людських персонажів (Дон Жуан, представники акторської професії, комедіанти), і в їх життєвому шляху Камю також знаходить абсурд, але при цьому опис їх способу життя розцінюється швидше позитивно, ніж негативно.

Міф про Сізіфа - як вінець міркування, на основі якого А. Камю підбиває підсумки власній теорії про сенс життя. "Я думаю, що усе добре" - ці слова "перетворюють долю на справу рук людини, справу, яка повинна вирішуватися серед людей. Якщо і є особиста доля, то це зовсім не визначення зверху, або, в крайньому випадку, визначення зводиться до того, як про нього судить сама людина".

Зрештою, спочатку А. Камю практично нівелював цінність ледь не усіх існуючих теорій та позицій щодо поняття сенсу життя, але з фіналом його роздумів я погоджуюсь. Зрозуміло, що завжди існуватимуть певні фактори, які заважатимуть людині робити усе так, як їй заманеться. Але віддавати своє життя на "течію", повністю анулює будь-який сенс життя, про який людина хоч колись замислювалась. Перетворення долі на власну справу ототожнюється з наявністю у людини завдань та цілей, які вона бажає виконати впродовж свого нетривалого перебування на Землі. Так, індивідуальні цілі та бажання будуть подобатися не всім, але ж життя дається на кожну людину окремо, а не на усіх, хто буде обговорювати поставлені перед людиною цілі. Життя дається один раз і тому можливість насолоджуватися усіма благами та дарами землі — чи вже недостатньо для сенсу життя, особливо, якщо сюди ще додати індивідуальні цілі.

Список використаної літератури

1. Акименко А.Д. Об элементах целостного понимания человека / А.Д. Акименко // Філософія Сенс життя людини як філософська проблема 123 Философские науки. - 1991. - №7.- С.168-175.
2. Володін П.В. Сенс життя людини як філософська проблема / Гуманітарний вісник ЗДІА. - 2012. - № 51. - С. 115-119.
3. Наливайко Д. Інтелектуальна проза А. Камю / А. Камю. Вибрані твори у 3х т. Т.3. - Харків, 1996. - С. 415- 417.